

2013 szeptember Vers

Jenei Gyula: Ketrec

Ketrec

kísérem majd *a fiam az iskolába*. nem lesz hegyoldal,
csak a tisza-parti gesztenyesort ferdén átütő fény-
sugarak: s a szeptember inkább zöld még, mint arany.
fiam valami számítógépes játékról mesél. boldogan, hogy
végre beszélhet róla: sorra veszi a hősokeket, fegyvereket,
s mind a kincseket; de csak félig figyelek, mert szavait
folyton kiüti egy emlék: a negyvennégy évvel korábbi
őszben a reggeli tejeskávé belém erőltetése után felülök
a bicikli csomagtartójára, s apám majd először kerekezik
velem az iskolába. (előtte pár napig beteg leszek, mandula-
gyulladás vagy légcsőhurut – így már összeszokott

osztálytársak közé kerülök, s szünetben megilletődve,
egyedül ácsorgok az udvaron. körben gyerekzaj.) süt a nap,
ahogy majd később is, ha én kísérem a fiam az iskolába,
s az épület szigorú lesz, mint egy *kaszárnya*, ódon
és lepusztult. amikor a fiammal belépünk a terembe, a társak,
a kis *tigrisek* már ott nyüzsögnek ünneplő ruhában
(mert első órán évnyitót tartanak az udvaron). lesznek
a gyerekek közt szőkék, szemüvegesek, ducik és kis növésűek,
harsányak, ijedtek – az egyik vékony kisfiú sokáig sír majd
vigasztalhatatlanul. s a kis fehér ingek, blúzok közül
kivillan egy kis piros póló meg egy rózsaszín. hozzájuk
kisebb, kopottabb iskolatáska tartozik. de a célnak megfelel:
egyik se rosszabb és egyik se jobb. s bizony mondom:
a szegénységnek szaga van. én átlagosan szegény gyerek
leszek, s a hatvanas éveknek szaga lesz – és kitérdelt mackók,
nejlon garbók, nehéz cipők –, de eltelik majd, s az egyformaság
bedarál. amikor délután megyek a fiamért az iskolába,
megörül nagyon. még mindig vagy már megint felszabadult.
megfogja a kezem, behúz a tornaterembe, s mutatja boldogan:

mászókötelek lógnak a plafonról. elégedett lesz nagyon.
de látom, hogy az egyik tanerő felénk indul (nyilván semmi keresnivalónk nem lesz akkor ott a mutató büszke öröme túl), s amint utánunk toppan a folyosóra, épp akkor mond az egyik nagyobb fiúcska hangosabb baszdmeget. de semmi indulat, csak mesél a társának, nyomtatékosít valamit. esetleg éppen magát. a tanítónő viszont a fülem mellett üvölt: azt a meredt egeret! (hangja elsöpör nyomtatékosít, gyereket). épp abban a pillanatban lép ki az ismerős kis piros fiúpóló a lányvécéből, s a hatéves cigány gyereknek nem lesz megállása a tanítónő előtt: mit kerestél te ott? majd adok én neked!
otthon általában senkinek nincs külön lány- és fiúvécéje. s talán nem ismeri még akkor a piros pólós kislegény a szemantikát, a pisilős fiú szimbólumát. lassan telik majd az év! amely újra kitérdelt lesz, nejlon és nehéz.

Tetszik 5 ember kedveli. Az ismerőseid közül te lehetsz az első.

Kapcsolódó írások:

1. **Jenei Gyula: Az időben rend van** száraz, kék ég, feneketlen, fordított tenger; madarak csőrében fehér fűszálak:...
2. **Jenei Gyula: jó lenne már...** Jenei Gyula jó lenne már... jó lenne már, ha...
3. **Jenei Gyula: belefárad** Jenei Gyula belefárad mert belefárad az ember. nem csak...
4. **Jenei Gyula: Kórház** a cigány lánynak rövid lesz a haja, a teste szép...
5. **Jenei Gyula: Rádió** amikor később azt olvasom, hogy hatvan- háromban ölték meg, nem...

Cimkék: **Jenei Gyule**